

nombre incalculable de relliscades i insults que per la seva acció política. Una de les seves primeres iniciatives contestades va ser, però, quan l'any 1973 va intentar en va acostar-se al Front Nacional (FN) de Le Pen per obtenir els vots que el farien guanyar la segona volta de les eleccions legislatives a Montpeller, contra un candidat de dreta. Quan, després de ser batlle de Montpeller durant vint-i-set anys, va ser elegit al capdavant del Llenguadoc-Rosselló l'any 2004, el personatge Frêche va acumular controvèrsies. A l'abril del 2004, un mes després de les eleccions, anuncià el projecte Septimanie, que va haver d'abandonar un any i mig més tard després que els nord-catalans expressessin el seu desacord amb aquesta denominació en diverses manifestacions que aplegaren bon nombre de ciutadans. Mentrestant, abans de l'estiu del 2004, havia contestat a un conseller de la UDF durant una sessió del Consell Regional amb l'expressió que el català era "un patuès que no interessa a ningú". En un altre registre, un any més tard, l'abril del 2005, comentava l'arribada del nou papa afirmant: "Esperi que serà millor que no pas l'altre imbècil." Frêche donava fins i tot el suport a un article de llei del febrer del 2005 que subratllava "el paper positiu" de la colonització francesa. En altres declaracions al Consell Regional, a la Comunitat d'Agglomeració de Montpeller o directament a la premsa, "l'emperador" –el renom que ha rebut després de l'afer Septimanie– insultà polítics de dreta, com Sarkozy, però també del seu propi partit, el PS, que qualificava "d'esquerra caviar" o d'organització de "pallassos".

Dues declaracions, però, el van fer passar de tenir imatge de polític directe i sense vergonya a la d'un trist personatge insultant i racista. Primer, quan va atacar la comunitat *harkie* de Montpeller al febrer del 2006: "Teniu la vocació de ser els cornuts de la història! No teniu pas cap orgull, seu menys que homes", els va etzibar. La segona, més recent, del novembre passat: Frêche lamentava l'omnipresència de jugadors negres en la selecció francesa de futbol: "Aviat hi haurà onze negres per onze jugadors. Una catàstrofe per a l'esport francès."

Pere Habet

Els amics dels meus amics no són els meus amics

Que el PP abandone les principals institucions valencianes al juny és una possibilitat ben factible. Que els partits progressistes fan mans i mànigues, a hores d'ara, perquè tots els vots treballen en aquesta direcció, també és cert. Tan sols falta saber si caldrà que els ciutadans acudescuen a les urnes amb un manual d'instruccions, per saber què convé votar en cada cas, a fi de destronar els conservadors no sols de la Generalitat Valenciana, sinó també dels consistoris de Castelló i Alacant, o de la Diputació de València.

En qualsevol cas, i com ha quedat dit, PSPV-PSOE, Esquerra Unida, Bloc i ecologistes miren de optimitzar papereques. Com que el Compromís pel País Valencià –EUPV, Bloc, Els Verds, Esquerra Ecologista i Izquierda Republicana– és, i així ho han reconegut els seus protagonistes, una unió temporal a fi de descavalcar Francesc Camps, cal trobar unes altres fórmules que permeten encarar amb idèntiques esperances uns altres relleus. L'objectiu reconegut de tots ells és que els noms de Carlos Fabra, Fernando Giner, Alberto Fabra, Luis Díaz Alperi i, fins i tot, el de Rita Barberà també passen a formar part del passat.

La situació al cap i casal, per exemple, és ben curiosa: l'assemblea local d'Esquerra Unida, el 80% de la qual va ratificar el Compromís en el referèndum celebrat a tal efecte, va votar en sentit directament invers a l'urna del costat, quan calia pronunciar-se sobre la possibilitat d'anar coalitzats amb nacionalistes i ecologistes a la llista municipal.

Aquesta decisió no evitarà, però, que els més d'11.000 vots que el Bloc va rebre el 2003 tornen a perdre's als llimbs. El partit dirigit per Enric Morera està disposat a arribar a un pacte amb els socialistes, i els socialistes amb el Bloc. Els números són ben clars: cal que el PP perda tres regidors en benefici de l'esquerra, el PSPV-PSOE en dona per guanyat un i aspira a aconseguir-ne un altre, que seria el catorzè.

El Compromís, com resa el seu nom, és pel País Valencià. Seran comptats els casos en què els dos grans partits de l'acord, Esquerra Unida i Bloc, concorreran units als comicis municipals que se celebren el mateix dia. Les urnes diran com paeixen els electors aquesta dissociació.

La majoria absoluta, però, són disset regidors, i Esquerra Unida només en té dos. Amb el Bloc, les probabilitats d'aconseguir una tercera acta serien enormes, ja que al 2003 van quedar-se a poc més de 600 sufragis, però EUPV no vol cedir aquest tercer escó. "La decisió està presa, no anirem amb el Bloc, és impossible revocar el resultat del 13 de gener", afirma el coordinador general de la formació a València, Amadeu Sanchis, qui, a més, en serà cap de llista. "Volem consolidar el nostre espai, com el Bloc vol consolidar-lo allà on té representació i defuig pactes amb Esquerra Unida", continua. "Per què és tan fort el PSOE? Perquè no pacta. Esquerra Unida no és concebuda com una força seriosa, no té més suport, perquè els pactes aigualixen la nostra personalitat. Tampoc no han ajudat gaire, en favor de l'acord, els contactes que fa temps que manté el Bloc amb el PSOE a fi de fer una candidatura conjunta. Si tenen un pla B, que el facen servir."

“És clar que tenim un pla B, i també un pla C, i un pla D”, contesta el secretari general del Bloc a la ciutat de València, Joan Mansanet. “Esquerra Unida no ha deixat ni parlar-ne, d’aquest tema. Ha primat l’opció partidista pròpia, més que no aplegar totes les forces que hi ha a l’esquerra del PSOE”, diu.

Sanchis opina que “les condicions objectives i subjectives que es donen al País Valencià no es donen a València ciutat”, i que “cedir-los el tercer lloc de la llista és del tot inadmissible, seria un irresponsable si, com a coordinador, acceptara això. A més, no entenem les eleccions com una mera suma aritmètica”. “M’alegre que el Bloc, per fi, competesca a l’espai d’esquerres –ironitza–, però a València han comès una errada d’estratègia, han fet massa soroll.”

“La qüestió és si l’agrupació d’EUPV a València vol el retorn de l’anguitisme o si, per contra, vol crear un nou espai que evite que Rita Barberà compleisca vint anys al capdavant de l’Ajuntament”, explica Mansanet. “És clar que m’agradaria que el Bloc tinguera més força de la que té, a València –tot i que al conjunt del país tenim més de 300 regidors–, però el veritable entrebanc perquè no hi haja pacte municipal és la debilitat interna d’Esquerra Unida, els seus difícils equilibris interns. Haurien de tenir en compte que el projecte del Partit Comunista d’Espanya està en vies d’extinció”, comenta –Sanchis és membre del Partit Comunista–. “El valencianisme polític, en canvi, és una taca d’oli que va estenent-se”, sentència.

Sobre el possible acord amb els socialistes, Mansanet declara que “des del 1995, que el PSOE ens fa ofertes perquè anem junts, a València. Avui, la relació entre les executives locals és cordial i fluida”. Fruit d’aquesta sintonia, al juny probablement hi haurà un representant nacionalista al consistori.

“Hauria estat diferent la nostra reacció si l’opció haguera estat formar una Olivera a la italiana –diu Sanchis–. Tots sols amb el Bloc, però, era difícil: no els veiem en les mobilitzacions ciutadanes, potser pel seu pes escàs, ni sabem, per exemple, què pensen de la Copa de L’Amèrica, a la qual ens oposem. Siga com siga, però, no assumirem que una victòria de Rita siga culpa nostra.”

Dins de la composició d’EUPV al cap i casal tenen un gran pes els joves.

A dalt, Amadeu Sanchis, coordinador d’Esquerra Unida a València. A sota, Joan Mansanet, secretari general del Bloc a la mateixa ciutat. Els dos partits acudiran separats als comicis locals del maig.

Aquest sector, segons ha pogut saber aquest setmanari, va avisar que hi hauria baixes a la formació si aquesta pactava amb els nacionalistes a les eleccions autonòmiques. Finalment han admès l’entesa –tot i que van ser del 20% que s’hi van oposar en el referèndum en què es va decidir–, però no haurien acceptat que el Compromís tinguera àmbit local.

La Diputació, a punt de caure. Fora de la capital, el panorama no és tan tens. No debades, algunes enteses acostarien, i molt, un canvi de color a la Diputació de València, on el PP governa ajustadament. Si el PSPV-PSOE, com preveu, recupera el diputat del partit judicial de Requena, i alhora en guanya un a la demarcació de València –aquell

que segurament perdrà Unió Valenciana, que es quedaria sense representació—, el canvi serà un fet. Aleshores, l'esquerra únicament necessitaria mantenir el diputat del partit judicial de Sueca, que va anotar-se al 2003 gràcies al pacte que van teixir socialistes i Esquerra Unida. Un acord avui més que complex, però que podria tenir compensació: el diàleg entre socialistes i nacionalistes a València ciutat inclouria llistes conjuntes a llocs molt concrets, cabdals perquè canvie la Diputació..

que totes dues formacions aniran de la mà a Crevillent, Santa Pola i la ciutat d'Elx. Era una de les comarques del País Valencià on era gairebé evident que els dos partits s'entendrien. Es tracta d'una zona on els col·lectius d'EUPV els controla Esquerra i País, el corrent nacionalista liderat per l'il·licità Pasqual Mollà, el grup que, d'una forma més decidida, apostà per l'acord amb el Bloc. Els nacionalistes, per primera vegada, tindran la possibilitat de tenir representació a Elx, on Esquerra Unida

èxit. El Bloc, per la seua banda, té tancat a Alacant acords amb Els Verds per tractar d'arribar a la tanca del 5%. A la resta de l'Alacantí, on el Bloc té més regidors que no EUPV, no sembla que hi haja cap possibilitat d'acords, llevat de Mutxamel, l'única població on l'assemblea votà a favor de l'acord autonòmic.

A Alcoi, per contra, ha estat el Bloc qui ha rebutjat la possibilitat d'arribar a acords. El vot comunista —més tard Esquerra Unida— sempre ha tingut bona resposta electoral a la comarca de l'Alcoià. Però als darrers anys el Bloc ha crescut molt a la zona i s'ha implantat en totes les poblacions importants, fins i tot a la ciutat d'Alcoi. I també té algunes alcaldies, com ara la de Muro. Els nacionalistes, per tant, busquen en solitari consolidar la seua presència a la comarca i, en aquesta estratègia, no entra anar amb EUPV.

Tampoc no buscaran els nacionalistes acords amb la formació de Glòria Marcos a la Marina Alta. El Bloc, històricament, sempre ha obtingut grans resultats electorals en aquesta comarca i intentarà, al maig, recuperar el diputat provincial que va tenir fins el 2003. Esquerra Unida, per contra, mai no ha tingut presència real a la comarca i, mitjançant alguns acords amb Els Verds, tractarà de buscar una certa influència.

A la resta de comarques, Esquerra Unida i Bloc mantenen contactes i negociacions, però encara no han donat fruits. Es parla de possibles acords a Novelda o a Benidorm, on un pacte a l'estil de Compromís pel País Valencià seria clau per posar punt final a les majories absolutes del PP.

De moment, els uns i els altres s'estimen més, preferentment, fer campanya de bracet en les eleccions autonòmiques, però no ampliar aquesta relació als municipis. Una decisió que encara caldrà veure quin efecte tindrà a les urnes on s'introduiran les paperetes per triar les noves Corts Valencianes. Tant la direcció del Bloc com la d'EUPV asseguren que, junts o separats, els seus vots municipals estan al servei del canvi.

Però, ara per ara, els recels de les bases impedeixen que el Compromís pel País Valencià siga complet.

*Víctor Maceda
Pere R. Fernández*

Glòria Marcos i Enric Morera —lders, respectivament, d'EUPV i Bloc— encapçalen el Compromís.

Als municipis valencians, els pactes poden arribar a llocs comptats —Torrent, Paterna o Mislata—. És utòpic a places tan destacades com ara Xàtiva, Gandia, Ontinyent, Algemesí, Alzira i Burjassot.

A Castelló de la Plana i Vila-real també és inviable, i això que podrien alterar els governs consistorials i, també, el de la Diputació de Carlos Fabra.

Com més al sud, més entesa. El nombre de localitats de les comarques d'Alacant on EUPV i Bloc compartiran llista municipal és gairebé testimonial. De fet, ambdues organitzacions han optat, amb comptades excepcions, per evitar els acords locals en aquells municipis on ja es troben plenament consolidats i mesurar les seues forces en solitari.

De moment, a hores d'ara, Esquerra Unida i Bloc només han anunciat que aniran junts a les eleccions municipals a la comarca del Baix Vinalopó. És a dir,

manté presència des de 1979. De fet, ocuparan el segon lloc de la candidatura conjunta. Però l'entesa al Baix Vinalopó és l'excepció de la regla.

A la ciutat d'Alacant, de fet, el col·lectiu local d'Esquerra Unida, sota control dels comunistes i dels sectors més ortodoxos d'aquesta formació, va rebutjar la possibilitat no d'arribar a un acord, sinó tan sols d'obrir una negociació i de seure a parlar en una taula. A Alacant, Esquerra Unida va votar, fins i tot, també en contra del pacte autonòmic. El possible acord a la ciutat amb el Bloc li ha costat al col·lectiu del partit de Glòria Marcos donar no només una imatge de divisió a la ciutat, sinó de manca de confiança en el seu candidat a l'Ajuntament d'Alacant, José Antonio Fernández Cabello. El mateix alcaldable va ser un dels que va defensar a l'assemblea de la formació d'esquerra la possibilitat d'un acord municipal, encara que sense